

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. december 2-án, ádvent 1. vasárnapján.

Textus: Máté evangéliuma 7. rész 7-11. verse: „Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik. Vagy ki az közületek, aki fiának követ ad, amikor az kenyeret kér tőle, vagy amikor halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jót a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérnek tőle?”

Kedves Testvéreim!

Imádságról szóló sorozatunk ötödik állomásához jutottunk el ezen a mai napon, ádvent első vasárnapján. Elinultunk a belső szobánkból, annak csendjéből, hogy meglássuk, milyen Istenünk van, akit dicsőítünk. Megláttuk a saját nyomorúságunkat, bűneinket, hogy azokat Isten előtt megvallhassuk és így kapcsolatot építhessünk ki vele Jézus Krisztus keresztye által. Az általános megfogalmazásokat aztán a konkrétumok követik. Mi az, amit megköszönhetek Istennek, amiért hálás vagyok, és mi az, amit kérhetek Tőle.

A mai napon tehát a kéréseinkről lesz szó. Arról az imádság részről, ami biztos vagyok benne, hogy a legfontosabb szerepet foglalja el a mindennapjainkban. A legegyszerűbb „Istenem segíts” felkiáltástól kezdve az egészen konkrétan megfogalmazott kérésekig minden megtalálható itt. Amikor nehéz az életünk, amikor dolgozat vagy vizsga előtt állunk, amikor éppen az életünk olyan fázisba érkezik, aminek a terhét nehéz elhordozni, akkor Istenhez fordulunk. Azt szoktuk mondani, hogy a zuhanó repülőgépen nincsen ateista ember, vagyis nincsen olyan, aki ne imádkozna, és ne kérné Istent, hogy segítsen.

Minket pedig, akik hittel látjuk az imádságot, különösen is foglalkoztat ez a kérdés. Mit kérhetünk Istentől, és mit hallgat meg? Olyan egyszerűen hangzik a felolvasott igeszakasz megállapítása, hogy „kérjete és adatik nektek”. Mintha csak azt mondaná Jézus, hogy minden kérésünk meghallgatásra talál. Mi azonban nagyon sok esetben az ellenkezőjét látjuk. Nem kerül meghallgatásra az imádságunk. Kérjük, hogy gyógyuljon meg az, akit szeretünk, és nem gyógyul meg. Odamegyünk mi is Jézushoz, mint ez a kapernaumi százados, ugyanazzal a hittel kérjük, hogy jöjjön, és gyógyítson, és nem történik meg. Szenved valaki körülöttünk, és nagyon nehezen bírjuk már elviselni, mert szeretjük őt, és nem akarjuk a nyomorúságát látni. Kérjük Istent, hogy rövidítse meg a fájdalmakat, és úgy látjuk, hogy nem adja meg. A sort pedig a végtelenségig folytathatjuk. A sikertelen vizsgáktól, amikre pedig sokat tanultunk, a munkahelyi kudarcokig, ahol pedig erőnket megfeszítve dolgoztunk, a család széteséséig, pedig igyekeztünk mindenben ott lenni, nagyon sok mindenről beszélhetünk. Kértük Istent, és mégsem kaptuk meg.

„Aki kér, mind kap.” Jézusnak ezek a szavai nem úgy működnek, mint amikor elmegyünk a nyári melegben a fagyaltoshoz, és kérünk három gombócot, akkor olyan fagyit fogunk kapni, mint amit kértünk. Az imádságnak a kérés része ugyanis egy nagyon fontos előfeltétellel együtt igaz csak. Azért kérem Istent, hogy segítsen, mert én nem akarom, vagy nem tudom elintézni azt, ami akadályként előttem áll. A kérésben nem teszek mást, mint Istenre bízom azt, hogy mit ad meg nekem.

Nem is olyan régen, pár hónappal ezelőtt valaki arra kért meg, hogy imádkozzunk itt az istentiszteleten egy kórházban lévő testvérünk gyógyulásáért. Meg is tettük, az imádság elhangzott, és eljutott Isten elé. Néhány nappal később pedig megkaptuk a hírt, hogy a kórházban lévő beteg, akiért imádkoztunk, meghalt. Isten nem teljesítette a kérést? Bármennyire fájdalmas kimondani, bármennyire kegyetlennek is tűnik, Isten pontosan azt adta, amit kértünk. Nem úgy, ahogyan mi elképzeltük, és gondoltuk, de a testi betegségéből gyógyulást adott, úgy hogy magához szólította a kórházban lévő. Higgyük el ennek a mondatnak az igazságát. „Aki kér, mind kap”. De tegyük hozzá mindig, hogy ebben a kérdésben Isten dönt. Ezért kértük tőle.

Amikor ugyanis Jézus elmondja, hogy „kérjete és adatik nektek”, akkor ebben az „adatik” szóban ott van maga Isten. Hangsúlyosan benne van, hogy mi csak passzív szemlélői vagyunk ennek a kapásnak. Mi nem tehetünk érte semmit. Abban a pillanatban ugyanis, amikor kérünk, de közben teszünk, kivettük Isten kezéből az irányítást, és már nem az lesz, amit Ő akar, és ami hiszem, hogy nekünk a legjobb, hanem az, amit mi akarunk.

Abban a pillanatban ugyanis, amikor kérjük Istent valamiért, de ugyanakkor mi is irányítunk, akkor egészen egyszerűen elutasítjuk a lehetőséget, hogy Ő adjon nekünk. Nagyon komoly lecke volt számomra az, amikor Tatára költöztünk, és legidősebb gyermekünk számára ez a költözés iskolaváltással is járt. Ilyenkor minden szülő azon gondolkodik, hogy mi lenne a legjobb. Mi azt gondoltuk, hogy a sporttagozat lenne a legmegfelelőbb, mert ott sokat mozoghat, csapatban is játszhat, minden adott lenne ahhoz, amit egyébként a gyermekünk is szeretne. Mindent meg is tettünk azért, hogy ez így történjen. Külön sportórákra járt, hogy összeismerkedjen az itteni gyerekekkel és tanárokkal. Amikor aztán közeledett a döntés pillanata, akkor gondolkodtunk, hogy szóljunk-e annak, aki biztosan el tudná intézni, hogy a mi elképzelésünk szerint alakuljon minden. Végül nem tettük meg. Azért, mert hittük, hogy

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. december 2-án, ádvent 1. vasárnapján.

Isten majd eldönti, hogy mi lesz a legjobb. Amit lehetett, mi megtettünk, most már Istenen a sor, hogy döntsön. Ő másként döntött. Hiszem, hogy a lehető legjobban intézett mindent.

Senki ne értse félre ezt a történetet. Nem magunkról szerettem volna elmondani valamit, hanem Istenről. Arról, hogy ő ezekben a döntésekben sokkal jobban rálát mindenre. Ugyan hol láttam volna én azt, hogy mi lesz majd 2-3 év múlva? Ugyan hogyan tudtam volna felmérni, hogy mivel jár egy ilyen tagozat? Annyira csak tapogatózunk, annyira sok minden kérdéses, hogy mi egészen egyszerűen képtelenek vagyunk arra, hogy hosszútávon megfelelő döntést hozzunk. Honnan tudnánk magunktól 19-20 évesen, hogy mi lesz a nekünk megfelelő hivatás, vagy 20-30 évesen, hogy ki lesz az a társ, akivel évtizedeket is meg tudunk élni együtt? Megmondom nyíltan: sehonnan. Viszont ha kérünk, akkor bízunk Istenre, amiért imádkozunk, mert nem fog megadatni nekünk. Kérjetelek és adatik nektek, mert aki kér, mind kap.

Ezért, Kedves Testvéreim, a kérést is tanulni kell. Pontosan úgy, mint amikor egy kisgyerek megtanul járni, és az egyik lábát teszi a másik elé, először bizonytalanul, aztán egyre biztosabban, míg majd végül olyan biztos lesz a járása, hogy még futni is tud. A kéréseinkben is meg kell tanulni az alaplépéseket, hogy aztán gyakorlattan tudjunk futni ezen a téren is. Jézus ezért beszélt kérésről, keresésről és zörgetésről.

Aki kér, az pontosan tudja, hogy mi az, amire szüksége van. Jézus, amikor elmondta ezt a tanítást, egy történetet is elmesélt az ott lévőknek Lukács evangéliuma szerint. Ebben egy emberről van szó, akihez vendég érkezik, de nincsen kenyeke. Ezért átmegy a szomszédban lakó barátjához, és kér tőle. Konkrétan meg tudja fogalmazni, hogy mit szeretne. Amikor az imádságunkban kérünk, akkor ez történik. Kimondjuk, hogy mire van szükségünk. Szeretnénk, ha jól sikerülne az, amiért sokat dolgoztunk, szeretnénk, ha mondjuk, egy versenyen nem izgulnánk. Szeretnénk, ha tudnánk kedvesen odafordulni ahhoz az emberhez is, aki nekünk nem szimpatikus. Szeretnénk kérni erőt egy adott napon, az előttünk lévő feladatokhoz. Kérünk vigasztalást, amikor szomorúak vagyunk és gyászolunk. Kérünk enyhülést, amikor fájdalmaink vannak. Amikor kérünk, pontosan előttünk van az, amit szeretnénk.

Van azonban olyan, hogy csak halvány sejtéseink vannak, hogy mi az, ami fontos nekünk. Tudjuk például, hogy szeretnénk továbbtanulni, vagy éppen szeretnénk megházasodni, szeretnénk munkahelyet magunknak, és a sort folytathatom tovább, de nem tudjuk pontosan, hogy hol és milyen formában. Éppen ezért mindezt Istenre bízunk. Jézus ezért mondja, hogy „aki keres, az talál”. Amikor például kimondom, hogy Istenem, adjál a gyermekeimnek, vagy az unokáimnak megfelelő házastársat, akkor semmi konkrét elképzelésem nincsen. Nem tudom, hogy ki a kiválasztott. Ezért ezt Istenre bízom. „Keressetek és találtok”.

Ez a kérés sokkal nehezebb, mint az előző. Ott általában rövid lejáratú kéréseink vannak. Itt azonban hosszú távúak. Imádkozunk, hogy Isten vezesse magához a gyermekeinket. Nem tudjuk, hogy ez mikor és hogyan fog történni, de hisszük, hogy a Mindenható megteszi. Augustinus egyházatyja édesanyja, Mónika, évtizedeken keresztül imádkozott azért, hogy a fia jusson el a hitre. Nem is remélte, hogy ez megtörténhet, a fia annyira távol volt mindentől, ami a hithez köthetne volna, de mégis imádkozott. Az imádság pedig meghallgatásra talált, mert aki keres, az talál.

Van aztán olyan, hogy teljesen elképzelés nélkül vagyunk. Azt pontosan tudjuk, hogy egyedül Istennel haladhatunk tovább, de fogalmunk sincsen, hogy merre és milyen formában. Éppen ezért megállunk az ajtó előtt, ami mögött azt sem tudjuk mi vár ránk, és zörgetünk. Elmondjuk az imádságunkat újra és újra, és várunk, hogy kinyíljon az ajtó. Van olyan, hogy valami nagyon fáj, és nagyon nyomaszt, fogalmunk sincsen, hogy mi az. Istent pedig kérjük, hogy ezt a rossz érzést vegye el, hogy adjon nekünk megnyugvást. Pál apostol is leírta a második Korinthusi levélben, amikor Istennel kapcsolatos élményeiről beszámol, hogy azért, hogy el ne bizakodjon, tövis adatott a testébe, a Sátán angyala, hogy gyötörje. Emiatt háromszor is kérte Istent, hogy távozzon el tőle, de Ő azt mondta neki, hogy „elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm, erőtlenség által ér célhoz” (2. Korinthusi levél 12. rész 9. vers) Pál apostol zörgetett, és megnyílt az ajtó, erőt kapott mindahhoz, amit az életében el kellett hordoznia.

Akár kérünk, akár keresünk, akár zörgetünk, nem szabad elfelejteni, hogy nem mi döntünk, hanem Isten. A kéréseink meghallgatásra találnak. Úgy, ahogyan egy ismeretlen szerző is leírta „Meghallgatott imádság” című versében. Erőt kértem az Úrtól, - | s ő nehézségeket adott, | melyeken megedződtem. || Bölcsességért imádkoztam, - | és problémákat adott, | melyeket megtanultam megoldani. || Előmenetelt óhajtottam, - | gondolkodó agyat és testi erőt kaptam, | hogy dolgozzam. || Bátorságot kértem, - | és Isten veszélyeket adott, | melyeket legyőztem. || Szeretetre vágytam, - | és kaptam az Úrtól bajba jutott embereket, | hogy segítsék rajtuk. || Kegyes jóindulata helyett | alkalmakat kaptam a jóra. || Semmit nem kaptam, amit kértem, | és mindent megkaptam, amire szükségem volt. || Meghallgatta imádságomat!” „Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják.”

Ámen!